

Nieuwsbrief 4

Beste leden en belangstellenden van Protestantse Gemeente Terpoarte,

We moeten het nog even volhouden zo. Voorlopig zijn er nog geen kerkdiensten en andere bijeenkomsten mogelijk. Ik hoop dat jullie het nog een beetje kunnen redden allemaal. Als er hulp nodig is schroom niet om aan de bel te trekken.

Onze tulpenactie, die we samen met de dorpsbelangen hebben gedaan heeft een heleboel leuke reacties opgeleverd.

Elke woensdag luiden we de klokken van hoop en troost in onze dorpskerken. Ook de klokken van Deinum doen nu mee. De vorige keren mocht dat niet i.v.m. herstelwerkzaamheden aan de toren.

We hebben nu twee keer een dienst opgenomen en via de website aangeboden. We denken er nu aan om hetzelfde te doen met de dienst op 3 mei. Ook komt er een activiteit voor kinderen en jongeren op de site. Onze opbouwwerker Aafke is hier druk mee bezig.

Het is hartverwarmend, zoveel er bijeengebracht is voor de voedselbank vorige week. Zie ook de foto in deze nieuwsbrief. In het weekend van 2 mei kunnen er weer producten worden ingeleverd. Het is natuurlijk ook mogelijk geld over te maken voor de voedselbank. Dat kan naar de diaconie van Terpoarte. De diaconie heeft besloten om elke week €100,- over te maken naar de voedselbank, plus wat u hiervoor overmaakt. Ook gaat er elke week € 25,- naar Kerk in Actie.

Geld voor het eigenkerkenwerk is natuurlijk ook welkom. Zie hieronder voor de banknummers:

Voor het kerkenwerk NL88RABO 01193 57 941 t.n.v. Protestantse Gemeente Boksum-Blessum-Deinum.
Voor de eigen diaconie naar NL47RABO 03132 00 181 t.n.v. Diaconie Terpoarte.

Voor het laatste nieuws zie www.terpoarte.nl.
Hier vindt u ook de dagelijkse column van Harrie.

Met hartelijke groet,
Kees Iepema,
Voorzitter kerkenraad.
06 41217773
k.r.iepema@hethet.nl

Kommende snein, 19 april om 10.00 oere, wurdt der wer in tsjerketsjinst útstjoerd op Omrop Fryslân tillefyzje fanút Frenstjer. Foargonger is dan ds. Margarithe Veen.

Meditatie

En daar sta je dan..... (bij Exodus 15: 22 e.v.)

En daar staan ze dan, dat allegaartje aan mensen, Hebreeërs en volk van allerlei slag. Aan de andere oever, nog nat achter de oren en voor zich.....woestijn. Het lied van de Schelfzee zingt nog na in hun hoofden, maar langzaam maar zeker sijpelt de werkelijkheid binnen. Een weerbarstige werkelijkheid. Daar sta je dan in je Paasstemming, bevrijd ja, maar in het hete zand en na een paar dagen al met het gevoel dat de tocht nu al doodgelopen is: in het slop, zonder water, zonder levenskans en als ze water vinden, kunnen ze het niet drinken omdat het bitter is. Zo begint de tocht naar het beloofde land, naar de grazige weiden..... zonder enig perspectief, zo lijkt het, als een macabere dodendans.

Het kost deze keer niet zo heel veel verbeeldingskracht om jezelf enigszins te identificeren met die Hebreeërs uit Exodus. Het is Pasen geweest, maar we zitten nog steeds in een 'intelligente lockdown': de boel zit op slot en het leven na Pasen verschilt in niets van dat van ervoor. Nee, we herkennen ons wel in dit verhaal. Het beloofde land, de vrijheid die ons dierbaar is, lijkt nog ver weg. We moeten maar vast gaan wennen aan een 'nieuw normaal' zo heet het.

Het volk 'morde' tegen Mozes. Dat wordt in de komende verhalen het nieuwe refrein. In de taal van de oude

Statenvertaling: ze murmureren (prachtig woord, je hoort het ingehouden gemor). En je kunt toch moeilijk volhouden dat dat vreemd gedrag is. In het verleden werden dit soort verhalen nog wel eens langs de lat van de christelijke moraal gelegd, als voorbeeld van de geringe geestelijke standvastigheid van Israel. Ik vind dat kwalijk en onbegrijpelijk. Als je uit de dood bevrijd bent en het blijkt dat je onmiddellijk weer in een nieuw doodsgebied verzeild raakt, wat zul je dan anders dan die Mozes bij zijn jas pakken, hem ter verantwoording roepen, morren. Ik vind dat allemaal heel herkenbaar. En gelukkig lijkt Mozes dat ook te begrijpen. Hij speelt het in elk geval allemaal door, als een schreeuw, als een gebed tot God. En die gaat ook direct over tot handelen: er komt water. En meer nog: een oase. Opeens is er zo'n verrukkelijk plaatje: twaalf waterbronnen en zeventig dadelpalmen. Een oase die zegt dat je niet de mist ingaat, dat er toekomst is, perspectief.

Zo horen wij ook de cijfers die op een afvlakking lijken te duiden, zo kijken wij ook vol belangstelling naar pogingen in andere landen om de lockdown langzaam af te bouwen. Maar een oase ligt midden in de woestijn, de tocht is nog niet voorbij. We zijn er nog niet. Net als dat verhaal van Exodus: de leerschool voor de humaniteit, zo laat zich dat verstaan. En misschien moeten wij deze periode ook wel zo verstaan.

ds.Harrie Strubbe